

Sygn. akt I CSK 119/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa M. Spółki z o.o. z siedzibą w W.  
przeciwko M. N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt VI ACa 1730/13,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; zasądza  
od pozwanej na rzecz powoda 1.800 zł kosztów zastępstwa  
prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej M. N. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Sformułowane we wniosku zagadnienie prawne miało dotyczyć kwestii, czy remitent wekslowy może dochodzić roszczeń wynikających z umowy leasingu operacyjnego przy pomocy weksla własnego in blanco zabezpieczającego roszczenia wynikające ze stosunku podstawowego leasingu, jeżeli leasingodawca (finansujący) do momentu wygaśnięcia umowy leasingu nie uzyskał prawa własności przedmiotu leasingu, pozostając jedynie jego posiadaczem samoistnym w złej wierze.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku

ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Trzeba przy tym uwzględnić, że skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, a ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu byłby związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym, czy wątpliwościami prawnymi i pozwalać na ich rozstrzygnięcie.

Przekładając te uwagi na okoliczności niniejszej sprawy, należy zauważyć, że przedstawione we wniosku zagadnienie nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zobowiązanie wekslowe ma co do zasady charakter abstrakcyjny. Oznacza to, że jest ono oderwane od swej przyczyny prawnej (tzw. *causa*), stanowiącej gospodarczą przyczynę wystawienia weksla, a posiadacz weksla nie musi dowodzić istnienia wierzytelności w stosunku podstawowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 100/13, nie publ.). Dłużnik wekslowy może podnosić zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego w celu zwolnienia się ze zobowiązania wekslowego, jednak nie oznacza to zmiany w rozkładzie ciężaru dowodu. Dowód w zakresie okoliczności uzasadniających tezę, że weksel *in blanco* został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym spoczywa na dłużniku, który podniósł ten zarzut (zob. np. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08, nie publ.).

Należy także zauważyć, że eksponowana we wniosku kwestia nabycia własności przez leasingodawcę nie miała rozstrzygającego znaczenia w okolicznościach niniejszej sprawy. Zgodnie bowiem z art. 709<sup>8</sup> § 2 k.c. z chwilą zawarcia przez finansującego umowy ze zbywcą, z mocy ustawy przechodzą na korzystającego uprawnienia z tytułu wad rzeczy przysługujące finansującemu względem zbywcy, z wyjątkiem uprawnienia odstąpienia przez finansującego od umowy ze zbywcą. Wykonanie przez korzystającego tych uprawnień nie wpływa na jego obowiązki wynikające z umowy leasingu, chyba że finansujący odstąpi od umowy ze zbywcą z powodu wad rzeczy (art. 709<sup>8</sup> § 3 k.c.)

W konkluzji należy stwierdzić, że powołana we wniosku przesłanka nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przedsądu (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).